

**Marijana
Čanak**

**SVETLO
TROJSTVO**

■ Laguna ■

Copyright © 2024, Marijana Čanak
Copyright © ovog izdanja 2024, LAGUNA

Mom oca

*And in the end,
the love you take
is equal to the love you make.*

Ceo grad kao razliveni akvarel. Kiša je isprala sve što se dalo isprati, razlila je parkove u močvarišta, raskvasila klupe, izbrisala staze. Kad se osnovne boje izmešaju u jednu, pogodi šta ćeš dobiti? Jutros sam se setila tog likovnog eksperimenta i razočaranja kad sam pod kistom zamešala blato. Tri boje ne opstaju zajedno kao boja. Previše ih je, uzajamno se izjedaju. Treća uništi jedinstvo dve prvobitne. Crvena i plava daju ljubičastu. Žuta ljubičastu uništava do smeđe. Svet bi mogao bez blata, bez ijedne njegove nijanse. Dok hodam, osećam gađenje pod tabanima, mokra tkanina slepljuje mi se s kožom. Naći ću ga, makar mi to bilo poslednje. Svađam se s nevidljivim neprijateljem, psujem gromovnike, sva vođena i padajuća božanstva. Vigor mi je sinoć rekao da ima zakazano kod zubara. U dvanaest i trideset. Znam tačnu adresu, skoro sam stigla. Moram stići pre njega i zaustaviti ga na ulazu u ordinaciju. Sad ili nikad. Zamišljam njegov zlobno-zavodnički osmeh kad me ugleda. Praviće se da mu je svejedno, a biće mu drago što me vidi. – Otkud ti? – pitaće me. Pomilovaće me po mokroj kosi, poljubiće

me, zabrinuće se da ne nazebem, ispričaće mi anegdotu o nekom čoveku kome je pogani pljusak doneo upalu pluća i odveo ga u smrt. Ućutkaću ga, jer imam nešto važno da mu kažem. Neodložno. Nešto o čemu smo već dugo razgovarali, zbog čega smo se svadali, odlazili jedno od drugog, ponovo se sastajali u strastvenim pomirenjima. – Gotovo je – reći ću. – Ostavila sam ga. Ostavila sam Vasila. Sad smo samo nas dvoje. – Tako ću mu reći i blato će nestati. Možda je Vigor mrzovoljan zbog zubobolje, možda mi neće odmah poverovati, biće sumnjičav, pitaće me zašto baš sad i što mi je toliko trebalo. Možda je bolje da sačekam da mu izvade zub, pa da mu onda saopštim. Poljubac posle zubara mirisaće na *jägermeister*, to me raduje.

Vigor je pokisao i tmuran. – Šta ćeš ti ovde? – pita mrzovoljno. – Uhodiš me? Ajde, žurim, vidimo se posle. – Čekaj – zaustavljam ga. – Imam nešto važno da ti kažem.

* * *

Dora me smatra za budalu. Zar stvarno misli da posle sedam godina zajedničkog života ne mogu da je uhvatim u laži? Mogu, ali zašto bih to radio? Tobože, ide u atelje. Tamo je među svojim. Kad se vrati kući, miriše na Armanijev *Acqua di Gio*. Nikad razbarušena, nikad s tragovima boje pod noktima ili na odeći. Jednom sam slučajno upao u kupatilo dok je žurno brijala noge pred polazak. – Je l' ti tamo ideš da poziraš za akt ili da slikaš? – zaustim da je pitam, ali je bila brža. Posekla se, pa me opsovala i isterala van. Izvinio sam joj se. Jednom se iz ateljea vratila bosonoga, a zakleo bih se da je otišla u crnim satenskim čarapama. Zadihana je utrčala u stan, bacila mi se u naručje, zarila mi prste među rebra.

– Nikoga ne volim ko tebe! – rekla je i rasplakala se. PMS, promene vremena, nedostatak vitamina B12, kriza ranih tridesetih, *Lepota poroka* na večernjem programu, smanjenje plate, povećanje kirije, manjak prostora, stres, *Weltschmerz*, mačka je rodila mrtvo mače. Poverovao bih u svako od tih objašnjenja, iako već deceniju unazad ni Dora ni ja ne gledamo televiziju, a mačku nikada nismo imali. Dobro nam je zajedno. Sve do sinoć nam je bilo dobro. Obično večeramo u sedam, u sedam i trideset pet sela je naspram mene, rekla mi je da nema apetita, snuždila se i pogledala me tužno, kao da gleda opustošenu sobu iz koje su upravo otišli gosti. Pruža mi tanjir, na tanjiru sendvič s hladnom tunjevinom, kuvanim jajima i zelenom salatam. Pomno prati kako jedem, klimam glavom već pri prvom zalogaju, odobravam njeno kulinarsko umeće čak i kad ga nema. Majonez. Zaboravila je da doda majonez. – Mmmm, odlično je! – kažem punim ustima. Dora iskrivi usne u osmeh, oči joj zasuze. – Šta si mi se raznežila? – pitam, uzvratim osmeh, pomilujem je po licu, jedna mrva zalepi joj se za obraz. U ovakvim trenucima obično bi mi rekla: – Znaš kako volim da kuvam za tebe. – Sad ne govori ništa. Spušta pogled. Uzdahne. – Hoćeš da nađemo neki zabavan film, da se oraspoložiš? – pitam. Zavrti glavom, njene crvenkaste lokne rasipaju se unaokolo. – Moramo da razgovaramo – kaže promuklim glasom. Progutam sendvič, pažljivo spustim tanjir da ne proizvede nikakav zvuk. Slušam. – Ne možemo više ovako, Vasile. Ja ne mogu. Treba da se razidemo. Ljudski. – Onda pada u plač i grli me, nešto mi sevne u vratu, ukoči se, ne mogu da okrenem glavu. – Volim te – kaže još – ali to nije dovoljno. – Došlo mi je da se histerično nasmejem. Najavila je razgovor, a onda mi je iznela svoj monolog na koji se nema šta dodati. – Počela sam da tražim stan. Iseliću se do kraja meseca – zaključila je.

Tu sam pukao. – Ma daj, Dora, kako misliš da sama plaćaš kiriju, da li si normalna? – Ne razaznajem joj izraz lica. Ona mrva na njenom obrazu upija joj se u kožu, pulsira, kvasa iznutra, zatamnjuje joj lice.

Od jutros je nema, rano je izašla, ali stvari su joj i dalje tu. Tražim njen slikarski pribor, blok sa skicama, boje, slomljen kist, bilo šta što bi mi moglo ukazati na njena dublja, skrivena osećanja. Ne nalazim ništa, samo punu fioku donjeg rublja koje mi nikad nije pokazala. Jedne neotpakovane čarape s halterima. *Leg Avenue*, 80% poliester, 20% elatin, boja crna. Napolju potop.

* * *

Ne ide to tako, mila moja. Pola godine smo se švalerali, kasno je sad za vezu. Pa šta si mislila, da ću pasti na kolena i zaprositi te? Ajde, bre, nije Vigor veslo sisao. Nekad mi stvarno vređaš inteligenciju, znaš. Pomogao sam ti da ostaviš onu svoju budalu i toliko od mene. Molim, i drugi put. Nije lako baciti sedam godina, sve je to meni jasno. Zato sam pristajao na sve, da te izvučem. Drago mi je da konačno jesam. A sad ti meni reci... Sećaš li se kad me pozoveš ujutro, stvorim se najbrže što mogu, do podne smo već svašta uradili, pa ogladnim, pitam te: – Draga, ima li nešto za doručak? – A ti mi izneseš ostatke tvog i Vasilovog obroka od prethodne večeri. Podgreješ, poslužiš s osmehom. Reci, kako bi se ti osećala da ja to tebi uradim? Sećaš li se kad je Vasil zvao da te pita šta da kupi za ručak, ranije stiže s posla, brzo će, za petnaest-dvadeset minuta najduže? Koliko si se uspaničila, nikad to neću zaboraviti. Pogotovo neću zaboraviti kako

si me izgurala iz stana. – Brzo, idi stepenicama, da se ne sretnete u liftu! Ajde, šta si stao, izlazi već jednom! – Onda su Vasila neočekivano pozvali da uskoči u večernju smenu. Ti si, očekivano, pozvala mene. Kao da sam igračka. Izbaciš me kroz prozor kad ti ne trebam, pokupiš me kad ti opet bude dosadno. Gumena igračka, uvek u jednom komadu. Došao sam. Da dovršim šta smo započeli. Ali ništa nisam mogao, sve osluškujem hoće li da zazvoni telefon ili će neko samo otključati vrata, čekam da se Vasko oglasi. Reci, draga, kako bi ti bilo na mom mestu? Ajde, dosta plakanja, tu smo da slavimo tvoj raskid. Pa šta je sad? Jesam rekao nešto što nije istina? Slušaj dalje. Nas dvoje ležimo zagrljeni, volimo se celu noć, skoro da poverujem da nema ničeg drugog na svetu, onda krene ona pesma: *They say our love won't pay the rent / Before it's earned, our money's all been spent / Babe / I got you babe*. Volimo istu muziku, hipije, umetnike i neradnike, sanjamo prost život, pametni smo, radimo prezrene poslove, jedva sastavljamo kraj s krajem, usrećujemo jedno drugo, ponekad mi čitaš misli. Hej, Dora? Pogodi šta ću ti reći. To nije bila naša pesma, tako ti zvoni telefon kad Vasko ima nešto da ti kaže. *Samo da vidim gde si, kad se vraćaš, kako napreduje slika, dobro, ne moraš žuriti, lepo se provedi, laku noć, ljubim te*. Na ekranu ti piše *Ljubav Moja*. Veliko *Lj* i veliko *M*, skoro kao ime i prezime, kao inicijali. Kako bi se osećala da mene pozove *Ljubav*, dok spavam u tvom naručju? Samo da mi kaže da me voli, da mi poželi laku noć, mirne snove. Priznaj, ne bi ti bilo prijatno. Kurac prijatno, oči bi mi iskopala.

Dora, šta ti je to na licu? Neka tamna fleka, kao da si se umazala. Čekaj da vidim, smiri se. Ne silazi, nisi se umazala,

nešto ti je iskočilo. Boli li te? Možda je alergija. Ne znam šta je, idi pogledaj se.

* * *

Sumnja li da možda nije njegovo? Nikada ne proveravam Dorin telefon, ne razumem parove koji koriste jedinstvene naloge na Fejsbuku ili razmenjuju šifre, uzajamno se uhode, koriste svaki trenutak nepažnje da naprave invaziju na deo privatnosti koji im ne pripada. Ako nešto treba da znam, Dora će mi reći. Ako mi ne kaže, ne treba da znam. Barem sam tako mislio. *Sumnja li da možda nije njegovo?* Telefon se oglasio i poruka je iskočila na vrhu ekrana, bila mi je pred nosom, mahinalno sam je pročitao. Nememorisan broj. Na kraju rečenice onaj zlobni emotikon s tamnim naočarima, nikada ga ne koristim. Poruka se može odnositi na bilo koga i može značiti bilo šta. Možda je greškom njoj stigla. Kako se ekran zatamnio, tako sam zaboravio na sve to i nastavio sa svojim poslom. Danas mi ne izlazi iz glave. *Sumnja li. Možda. Nije njegovo.* Ključa me u potiljak, kao da pegavi drozd savija гнездо za moju glavobolju. Šta ako se odnosi na mene? U tom slučaju, *njegovo* znači *moje*. Nije moje. Šta nije moje i zašto bi me to intrigiralo? Dora je oduvek bila ničija. Dora je *njegova*, ne *njegovo*. – Doraaa, šta nije moje!?! – urlam po sobi, grabim njen veš iz fioke, razbacam ga kao đubre, gazim po njemu, iščupam celu fioku, tresnuću je o pod, o zid s našim nasmejanim fotografijama, sebi o glavu. U tom trenutku mi sine. Možda je moje. Možda Dora planira da ga ubije. To ne može biti! Drozd postaje detlić, ključa besomučno, na potiljku mi zjapi rupa. Moram naći Doru, moram je sprečiti. Pokrivam glavu i istrčavam na pljusak. Kud da krenem? Dora, ne budi glupa, vrati se kući. Molim te, Dora.

* * *

Gledam svoje lice izobličeno od suza, podbula sam, oči su mi ko u krastače. Umivam se, kidam papirne ubruse, koža me boli na grubi dodir papira. – Glupačo, glupačo, glupačo! – ponavljam u sebi. Vraćam se za sto i poručujem gorki list. – Dupli, sa ledom i limunom – kažem konobaru. Konobar samo nakrivi glavu, napravi zaokret na peti i vrati se do šanka. Nikad nisam volela ovo mesto. Kafe *Flamingos*. – Plamena ptica – rekao bi Vigor. Tu smo se našli prvi put. Tresla sam se ko šiparica, ćutala ko riba i pila kao smuk. Vigor je bio samouveren, ali ne i nadobudan, nije trošio mnogo vremena na reči. Posle nekoliko kratkih pića, seo je kraj mene, zajedno sa stolicom zaokrenuo me ka sebi i počeo da me ljubi. Sećam se kako sam bila zbunjena, kao da ne znam šta treba da radim, a istovremeno se sva napetost rastočila i nestala iz mog tela. Prepustila sam mu se. Ljubili smo se dugo, izgubila sam osećaj za vreme, izgubila sam osećaj da treba da budem oprezna, osećaj za javnost, strah da bih mogla biti uhvaćena, izgubila sam svako sećanje na Vasila. I bilo mi je dobro. Toliko dobro da ne bih dvaput razmislila pre nego što to ponovim. Onda nam se neko triput nakašljao nad glavom i prestali smo. – Izvinite, moraću vas zamoliti da odete – kaže nam konobar. Vigor ga pogleda začuđeno. – Mislio sam da zatvarate tek u ponoć – kaže. – Koliko je sati? – Deset i trideset dva – kaže konobar. – Molim vas, napustite lokal. – Zbog? – Konobar se nadvio nad naš sto kao da nam saopštava nešto krajnje poverljivo. – Zna, ima i drugih gostiju, a vaše ponašanje je... neprimereno za javno mesto. – Vigor je počeo da se smeje. – Je l' ti mene zajebavaš? – pitao je. – Molim vas, gospodine, samo izađite. – Vigor je ostavio nekoliko novčanica na stolu, pružio mi ruku i poveo

me. Mislila sam da ću umreti od sramote. – Možeš li da veruješ? Gde mi živimo! – rekao mi je Vigor. – Nikad više tamo neću kročiti. Ma, ima da izbegavam celu ovu ulicu dok sam živa – bila sam ubeđena, ali me je Vigor lako razuverio. Posle smo se tome zajedno smejali. – Šta smo uradili? – pitala sam. – Samo smo se ljubili. – Samo? – Samo – rekao je i nastavio da me ljubi. Da mi zavlači ruke pod haljinu, da petlja oko mog donjeg veša, trlja mi bradavice, grabi me za butinu, podiže mi nogu, pribija se uz mene, drži me s nekom nesavladivom lakoćom, lebdim, otvaram mu se, ne želim da ikad prestane. – Gde ćemo? – pita me. – Ovde – najradije bih mu rekla. Možda sam mu i rekla. Vigorovi prsti vešto su skliznuli u mene, usne mi je prislonio uz uvo, osećam njegov jezik i na hiljade vrtložnih nadražaja kako mi obuzimaju telo iznutra. U sledećem trenutku, cela ulica survala mi se pred očima i raspršila se kao vatromet nad provalijom. Svršila sam. Vigor se nasmejao i nije prestao da me ljubi. – Vodim te kući – rekao je. Od temena do nožnog palca ispunjena sam nekim nepodnošljivim ushićenjem, svežinom njegove želje, osećam telo kao neistraženi kontinent, nudim se i razmećem, nova sam samoj sebi koliko i njemu. – Kako sam tako dugo živela mrtva – pomislila sam.

Vasil je bio dobar ljubavnik, ali naše su se iskre potrošile. Bio je umoran, odavno je prestao da me zavodi. Preuzela sam inicijativu, nadraživala bih ga dok spava i, kad sam sasvim sigurna da me ne može odbiti, opkoračila bih ga i jahala. – Kao sukuba – objašnjavala sam to samoj sebi. – Seksualna predatorica. Očajnica. – Prva noć s Vigorom trajala je kao tri. Bio je nezasit, iscrpljivao me je kao da se napaja mojom krvlju. Nije se suzdržavao da mi daje nedvosmislene instrukcije. – Nežnije i brže. Pažljivo! Bez zuba. Nežnije,

draga, tako, sad ubrzaj. – Osećala sam se glupo, mrzela sam obične reči tamo gde treba govoriti telom, ali sam htela da mu udovoljim. Vigor je teško svršavao. Okrenuo me je na sve četiri, prikovao mi laktove za krevet i svom silinom se nabijao u mene, dok me nije zbolelo. – Stani – rekla sam mu jednom, dvaput, triput. – Stani, molim te. – Još malo – dahtao je i nastavljao – još samo malo, draga. Sad ga uzmi u usta! – Jedan nagli trzaj i svršava kao da je to neka mučna radnja, gotovo bezglasno, s ružnim grčem na licu. Sperma mu je oskudna i lošeg ukusa. – Šta radiš to? Ne prosipaj, znaš koliko je to hranljivo – kaže mi i nasmeje se. Uzima me u naručje. Vazduh u sobi je gust, miriše na kiselo, omamljena sam. Javlja mi se neki sumanut poriv da pozovem Vasila da dođe po mene, da mu se izjadam, da mu kažem da ga volim kako nikoga neću voleti. Vigor me privija uz sebe, vrhovima prstiju miluje mi kičmu. – Drhtao sam kad sam te prvi put video – rekao mi je.

* * *

Dora je stvarno dobra pička. Prelepa koža, neverovatno bela. Male sise, veliko dupe. Žustra. Ima stila. Kratke haljine, duboke čizme, prefinjen veš. Velikodušna u krevetu. Prirodna. Prilično pametna. Ridokosa, a nije pegava. Šteta što nema dužu kosu, tek do ramena. Volim kad me ženska zajaše, zabaci glavu unazad, pa me kosom šašolji po mudima. Kad sam je prvi put video, pomislio sam: – Svega mi, s ovom bi' mogao da budem dok joj kosa ne naraste do pola leđa. Možda i duže. – Stavim cigare u mali džep na košulji, kutija izviruje, pridem joj, kažem: – Izvini, da li bi mi dala jednu cigaretu? – Stara izlizana fora. Ona treba da vidi da već imam to što joj tražim, pa će znati da sam došao po nešto drugo.

Ali Dora me nije ni pogledala. – Naravno – rekla je, odsutno dohvatila nekakvu drvenu kutiju, otvorila je i ponudila me cigaretama kao da sam vazduh. Nastavila je da tipka po telefonu, nije ni primetila da sam rekao *hvala* i udaljio se. Nije primetila ni da joj nisam uzeo cigaretu. Kakva to žena drži cigarete u kutiji za nakit? Nepraktična. Neobična. Ne-dojebana? Nisam jebo od novembra, a Doru sam prvi put video u martu. Probaću direktno, pitaću je čeka li nekoga, ponudiću joj kafu. Reći ću joj da me podseća na... Na nekoga s kim tek treba da se zbližim. Tako mi piše u horoskopu. Pokazaću joj novine, pitaću je koji je znak. Oduvaće me ko budalu. Zapalim još jednu, pravim kolutove od dima, ako se ukrste, uzeću joj broj telefona. Utom u lokal uđe moja školska, ide pravo ka Dori, osmesi im sevaju, grle se, cmaču. Sedaju zajedno, školska vadi nekakav blok za crtanje, Dora okreće stranice, divi se. Lepa je. Tad više nemam sumnje: – Ako nisu lezbejke, moja je.

Nisam znao da je u vezi. Nijedna mi nije rekla. Dora je krila dok nisam navalio da idemo kod nje. Nije lagala da ima cimerku, da živi s majkom, da joj je u stan pala atomska bomba. Samo je izvrđavala. Kad je već postalo sumnjivo, pozvala me je na večeru. – Ti kuvaš? – bio sam iznenađen. – Samo za odabrane – rekla je. Dohvatio sam je s vrata, potrajalo je, večera se ugljenisala u rerni, pa smo naručili pice. Tek tad sam primetio fotografije na zidu. Nasmijana Dora u šumi, Dora šalje poljubac kroz kameru, Dora grli drvo, Dora grli nasmejanog muškarca. – Je l' ti to brat? – pitam je u pola zalogaja. – To mi je momak – kaže. Više me izludela njena mirnoća nego činjenica da ima momka. – Molim? – Vasil. Zajedno smo sedam godina. Živimo zajedno. Prišiveni smo jedno za drugo, volim ga. – Voliš ga? Šta onda

radiš sa mnom? Zašto mi nisi rekla? – Zgromio bih je, a ona se ni najmanje nije uzrujala. Izgledala je kao da ne priča o sebi, nego o komšinicu u čijem stanu smo se slučajno zatekli.

– Mislila sam da ti to nije bitno – kaže i otkine parče pice.

– Ti i ja ionako se samo jebemo i jedemo zajedno. – Jebemo i jedemo? Jebemo i jedemo! – ponavljao sam iznervirano.

– Dobro. Zovi me kad ti se ponovo bude prijebalo. – Mislio sam da neće, ali nije joj dugo trebalo. Pozvala me je već sutradan.

– Gde ti je dečko? – pitam zajedljivo. – Na putu – rekla je.

– Možemo kod mene.

Nastavili smo da se viđamo. Ponekad nisam mogao da se suzdržim, pa sam joj prigovarao. Sećam se, jednom smo bili kod mene, zaključao sam vrata i sakrio ključ. – Gladan sam, draga. Napraviću nam pomfrit za večeru, šta kažeš? – Rekla je da ne jede u kasne sate. – Dobro, večeras ne jedemo, samo se jebemo. – Zapalila je cigaretu, pogledala me mrko. – A Vasko? Jebeš li se s njim? – Retko. – Koliko retko? – Sve ređe, gotovo nikako otkad sam s tobom. – Nasmejao sam se grohotom. – A, pa ti si meni verna! – Jebi se. – Hoću, draga, čim ispržim ovaj krompir i istuširam se. Da li bi dama nešto da popije dok me čeka? – Uzela je pivo, zapalila još jednu. Cigaretu vadi iz te svoje izandale drvene kutijice, vrti je među prstima, šuplje drvo pravi neki potmuli huk. Ne gleda me, gleda u tu kutiju kao da će iz nje svakog trenu izaći čarobnjak ili duh koji ispunjava želje. – Šta ti je to? – pitam je. Tad me pogleda, ali ne odgovori ništa, kao da sam joj se obratio na tuđem jeziku. – Ta kutija, šta je to? – ponovim. – Vidiš valjda. Tabakera – kaže. – Nikad nisam video takvu tabakeru – promrmljam. – Ne pristaje ti. – Dora je poklopi šakom i drvo opet proizvede neprijatan zvuk. Kao prazna školjka koja šumi za nekim presahlim morem. Stresem se.

– Ni ti mi ne pristaješ, pa sam opet s tobom – rekla mi je. – Ajde, istuširaj se, čekam te. – Kad sam se vratio iz kupatila, nije je bilo. Izašla je kroz prozor. Zvao sam, slao poruke, nije se javljala danima. Nedostajala mi je. – Oprosti, draga. Hteo sam više od *jebemo se i jedemo*. Biće kako ti kažeš. – Izvedi me – napisala je. – Večeras? – Sutra uveče. – Izlazili smo, ludovali, pili smo dok ne popadamo, ponekad smo pušili travu i jebali smo se do iznemoglosti. – Volim vas obojicu – bulaznila je. – Nikad nisam bila srećnija. – Na kraju smo toliko vremena provodili zajedno, da bih poverovao da Vasil postoji samo na onoj uramljenoj fotografiji. *Na putu je. Radi. Gleda utakmicu s prijateljima. Spava.* Dora većinu vremena radi od kuće, a opet ne znam kako joj je uspevalo da ga obmanjuje tako dugo, mene ne bi mogla. – Ostavi ga. – Ne mogu. – Ne voliš ga, to je navika, sedmogodišnja navika, nemaš ništa od njega. – Ćuti. Dobro nam je ovako. Ne uskraćujem te ni za šta. – Onda ga je najzad ostavila. A ja sam pukao.

* * *

Našao sam je. Sedi u kafani, pije pelinkovac i puši. Izgleda kao da je plakala danima. – Šta ćeš ti ovde? – rekla je kad me je videla. – Kako si me našao? – Zašto se ne javljaš na telefon? Svuda te tražim. – Zato što ne želim da me nađeš. Pogotovo ne ovde. Pogotovo ne sada – rekla je. – Dora, ne bi trebalo da piješ i pušiš u tom stanju. – Kom stanju? Molim te, pusti me. Vрати se kući. – Moramo da razgovaramo. – Razgovarali smo. – Nisi mi rekla sve. – Oči su joj zamagljene i daleke, oštra je na rečima, a deluje krhko i iznureno, dođe mi da je uzmem u naručje, da je na rukama nosim do kuće i da

je ušuškam kao bebu. Da je zbrinem. Vidim smeđu mrlju na njenom levom obrazu, kao mali istačkani polumesec. Nije hrapav na dodir. Dora mi odgurne ruku. Sve se najednom uklapa kao u dečjoj slagalici. To je trudnički beleg na njenom licu. Koža nikada ne laže. Možda je moje. Moram znati. – Dora, reci da je moje. – Ona gleda kroz mene i pali još jednu cigaretu. – Molim? – Ne pravi se luda, sve sam shvatio. Moraš mi reći. – Vasile, umorna sam i nemam pojma o čemu pričaš. – O detetu. Je li moje? – Kakvom detetu? Nema nikakvog deteta. – Rešila si ga se... Kako si mogla? – Ti si potpuno poludeo. Odakle ti uopšte ideja? – Gleda me dugo, ispitivački, a onda samo odmahne rukom kao da na mene ne вреди trošiti reči. Dobro glumi, a ja počinjem da gubim strpljenje. – *Sumnja li da možda nije njegovo* – kažem naglašavajući svaku reč. – Zvuči poznato? – Izraz lica joj se menja, zatečena je, bulji u mene poluotvorenih usta. Nema kao statua. Čuje se dogorevanje cigarete u vazduhu. Dođe mi da joj pepelom iscrtam još jedan polumesec na licu. – Pročitao sam poruku – kažem. – Slučajno. Iskočila mi je pred nosom. Jutros sam se toga setio i... – Dori zasuze oči. – Švrljala si, imaš svoje razloge. Zadrži dete. Osećam da je moje. On sumnja, ne ja. Dora, sedam godina smo zajedno, omaklo ti se. – Gleda me kao da me prvi put vidi. Kao da je upravo shvatila da me, nakon svega, uopšte ne poznaje. Možda je to istina. Ali imamo sve vreme ovog sveta da to nadomestimo. Dora nosi dete. Naše dete. Nikada o tome nismo ozbiljno razgovarali. Samo u šali smo izmišljali potencijalna imena, govorili smo o deci kao o nekoj dalekoj budućnosti, s neizvesnošću, kao da buncamo u izmaglici. S našim primanjima i podstanarskim životom, kako smo mogli da budemo ozbiljni? Bili smo glupi. Ne postoji pravo

vreme. Kad se desi, desilo se. Moram biti potpuno iskren s njom. Sad je vreme. – Dora, odrasli smo ljudi. Razumem te bolje nego što misliš. Tražila si promenu, izivela si to, vratila si se. Znam kako je, ja sam radio isto. – Iskolačila je oči. – Šta? Kad? S kim? – Nije važno. Važni smo ti i ja, ništa drugo. I dete – dodao sam. – Dete je promena koja će nas ustaliti. Veruj mi. Želim to s tobom. – Rasplakala se i sručila mi se u naručje. Najednom je tako sitna, mogao bih je sakriti pod jaknom. Nikada nije ovoliko plakala, glas joj podrhtava u jecajima dok mi izgovara ime, celo telo joj se tresse. – Ti si moja devojčica – kažem joj.

* * *

Loše sam se poneo prema njoj. Surovo. Odabrala je mene, a ja sam je odbacio ko poslednju raspandrkaču. Uostalom, nije ona ništa bolja od toga. A možda to ipak nije zaslužila. Moja raspandrkača. Bože, kako joj miriše koža! Kaže da se nikad nije zaljubila ko sad. Možda se nikad nije jebala ko sad, u to ću pre poverovati. Kao kuja u teranju. Jedan sjaše, drugi uzjaše. S takvom da se obavežem? Nisam veslo sisao. Nedostajće mi, nijedna se ne jebe ko Dora. Čak ni one s dužom kosom. Nijedna joj nije ravna. Boli kao izvađeni zub. Vremenom zaboraviš da ti je na tom mestu rana, jedeš isto onako kako si jeo dok su ti svi zubi bili na broju. Bez razlike. Jedeš i jebeš. E, Vigore, na šta si spao. A sad mi kaže: – Moglo bi nam biti tako dobro, monstrume. – Ja monstrum? Dodelila mi je i pesmu, više ne zvonim kao nepoznat broj. *Wild thing / You make my heart sing / You make everything groovy.* Nekad je muzika bila dobra, žene su bile verne, svet je imao smisla. Danas izmišljamo neki razuzdani život bez žaljenja, govorimo opake laži, tumaramo i srljamo. Možda

bi moglo, Dora. Možda. A možda si se već vratila Vasku u zagrljaj. S tobom se nikad ne zna. A tek bez tebe...

* * *

Sluđena sam. Vasil zna, ali je sve pogrešno protumačio. Kakva zbrka. Kakva jebena zbrka! Ko je uopšte odredio da život mora da se odvija u parovima, a ne u trijadama ili u čoporima? Ajde, ne seri, Dora, da li bi ti prihvatila suživot s drugom ženom? Da je Vasil dovede, to bih nekako i mogla da svarim. Ali da Vigor ima drugu – ne. *Dva kralja ne dele isti presto*, kažu. Kakvi jebeni kraljevi, kraljevi su izumrla vrsta. Sećam se te poruke. Dobro se sećam, ali mu ne mogu reći. Tog dana su se zamalo sreli. Vasil je bio u kancelariji, a Vigor je svratio posle razgovora za novi posao. Smejala sam se kad sam ga videla u odelu. Nije to njegov stil. Vasil izgleda dobro u košuljama i sakoima, a Vigor, Vigor bi se bolje snašao u škotskoj suknji. – Čula sam da u *Flamingosu* traže konobare – začikavala sam ga. – Jesu te primili? – Nije mu bilo do šale. Pružio mi je vreću s limenkama piva, a iz velike plave kese istresao je farmerke i kariranu košulju da se presvuče. Skinuo je sve sa sebe i sručio se na trosed. Volim Vigorovo nesavršeno telo. Ima ramena drvoseče, na desnoj ruci istetoviran mu je ženski anđeo. Bucmasta, čeznutljivog pogleda, zagledana u nebo. Ponekad se ljubim s njom, ližem je od stomaka do čela, zavláčim jezik kroz njen oreol. Onda kružim po njenim nabrekliim grudima, zamišljam da jezikom kao gumicom brišem njenu haljinu i gutam mastilo dok je celu ne razgolitim. Vigor nema nikakav ukus za donji veš, nosi široke staračke bokserice s dezenom kao na zastarelim tapetama. Zato gledam šare na njegovoj koži dok mu zavláčim ruku u gaće. Manji je nego Vasil, ali je uvek

spreman. Na levom ramenu mu je vitez oklopnik, s njim se ne ljubim, odrezao bi mi jezik. Na leđima mu je vuk koji zavija na Mesec, zavija na naše dve glave, hvatam vuka za grivu i podvučem se pod Vigora, prislanjam mu stopala uz kičmu. Grudi su mu maljave, Vasil je gladak, beo i ravan kao dečak. Vigor voli kad mu trljam, zavrćem i sisam bradavice, Vasil bi umro da samo pokušam. Ujeda me za vrat, koža mi je preosetljiva. – Pazi da ne ostaviš tragove – pomislim i gurnem ga niže. Zariva mi glavu u međunožje, odatle me pogleda direktno u oči i kaže: – Kako ti je lepa pička. – Butinama mu poklopim uši i stegnem, držim ga dok mi orgazam ne prostruji kroz kičmu. – Jesi svršila? – pita me. – Ništa nisam čuo. – S Vigorom uvek bar jednom svršim pre nego što prodre u mene. Vasil mi to uskraćuje, boji se da neću imati razloga da ga pustim unutra. *Grešiš, ljubavi*. Tek što smo se zaigrali, zavoni mi telefon. Vigor me pušta da se javim, ali ne prestaje da me dodiruje. – Okej – ponavljam u slušalicu. – Šta znam, kupi nam neki sladoled, znaš onaj sa pistaćima, *butter* keksom i čokoladnim prelivom. – Znam da tog sladoleda nema i da će se zadržati pokušavajući da ga nađe. – Ajde, vidimo se brzo. – Ostavljam telefon i panično kupim razbacanu odeću, dodajem Vigoru farmerke. – Brzo, moraš da kreneš! Dolazi! Izašao je ranije s posla. – Šta? Kad dolazi? – Sad, jebote! Idi stepenicama, da se ne sretnete u liftu! – Tek što sam ga izgurala iz stana, poslao mi je poruku. *Skloni odelo*. Naravno da ću skloniti odelo, nisam kreten. Brišem poruku, sklanjam sve, bacam se pod tuš. – Nema tog sladoleda – Vasil viče s vrata. – Uzeo sam kikiriki-karamel. – Izlazim, poljubimo se ovlaš, ni u usne, ni u obraz. – Ideš negde? – pita me. – Kasnije – kažem. Mora da sam petljala oko sladoleda u kuhinji kad je Vigor poslao novu poruku.

S onim zlobnim osmehom kakav samo on ume da napravi. *Sumnja li da možda nije njegovo?* Mislio je na odelo.

* * *

Zajedno smo se vratili kući. U tuđi stan u kojem smo izgradili dom. Nema razloga da sve to razrušimo, bilo bi suludo. Gledam je tako ispijenu, drhtavu i plačnu. – Hoćeš da popijemo nešto toplo? – pitam, skidam joj mantil kao detetu. Ona samo slegne ramenima, sruči se na kauč, zagrlila jastuče i sva se sklupča oko njega. – Skuvaću nam kafu – kažem i setim se da sam joj poslednji put skuvao kafu kad smo se prvi put kresnuli. Bili smo zajedno pola godine, Dora me uporno zavodila i još upornije odbijala. Izluđivala me. – Šta ti je, nismo deca – govorio sam joj, a ona bi samo zavrtila glavom. – Ne želim – rekla bi. – Ne sad i ne s tobom. – Zbog? – Zato što te ne poznajem. – Pa upoznaj me. – To i radim. – Što sam više hteo, ona je više uzmicala, odbijala, ljutila se. Njeno telo govorilo mi je jedno, ona je govorila drugo. Onda je popustila. Bili smo blizu, prvi put me nije odgurnula sa sebe, nije tražila da prestanem, da joj dodam odeću, da odem ili da je vratim kući. – Jesi sigurna da hoćeš? – pitao sam je, naviknut na odbijanje. – Radi šta ti je volja – rekla je ravnodušno. Od toga sam izgubio svaku volju, ustao sam, zapalio dve cigarete, dodao joj jednu. – Neću tako – rekao sam joj. Delovala je iznenađeno, kao da je to poslednji među ishodima koji su joj mogli pasti na pamet. Pa šta je mislila, da bih je uzeo na silu? Bila je u pravu, do tog trenutka nije me uopšte poznavala. Dora je idealizovala seks, pričala je o kosmičkim ljubavnicima, tantri, simultanim orgazmima, govorila je da jebanje počinje pogledom. – Kako se nastavlja,

Dora, kad ćeš mi to pokazati? Obnevideo sam od gledanja u tebe.

Pokazala mi je sutradan, nisam je mogao prepoznati. Obuhvatila me i nogama i rukama, ljubili smo se i ujedali, usta su joj puna prljavih reči, iz nje izbija pohota kakvu do tada nisam osetio. – Jebi me, jebi me jako – ponavljala je. Čim me je uvukla u sebe, znao sam da neću moći dugo. Svi ti meseci suzdržavanja, svršio sam kao početnik. Dora nije delovala razočarano, držala mi je glavu na grudima, milovala mi leđa, mrsila kosu. Kad sam ustao da nam skuvam kafu, pitala me je znam li da reč *jebati* znači *duboko dodirnuti* i da u tome nema ničeg prostačkog. Nisam znao. Ni sad ne znam, možda je Dora to samo izmislila da se opravda za prljave reči. Dok smo pili kafu, htela je da sazna sve o mojoj seksualnoj istoriji. Odgovarao sam šturo i suzdržano, bilo mi je neprijatno. – To je moja intima iz vremena pre tebe, zašto u to zadireš – rekao sam, a ona se nasmejala. – Zato što su sve te žene s kojima si bio sada s nama u krevetu, markirali ste jedni drugima tela, ne možeš to izbrisati. Dok se jebem s tobom, htela ne htela, jebem se sa svima njima. Imam pravo da znam s kim se jebem.

Kafa miriše na ječam, Dora pije gorku, bez mleka. Ostavljam šoljice, prigrlim je s leđa, privučem kao da ću je utopiti u sebe. Poljubim je u vrat, koža joj je slana i gorka. – Izlizao bih te celu – kažem i ne puštam je. Ona se okrene, zagleda mi se duboko u oči, znam taj pogled. Nudi mi svoj vrat, svlači haljinu, sise su joj male kao divlje jabuke, kad ih zagrizem, bradavicama mi pocepa nepce. – Bože, kako si mi nedostajao – kaže, obara me na krevet, trga mi odeću, opkorači me, glava mi je između njenih kolena, seda mi na lice. Na momente

mislim da će me ugušiti, ali ne želim da prestane. Kad mi svrši u usta, dugo me ljubi pre nego što se okrene na leđa i privuče me na sebe. Glava joj visi s ruba kreveta, vrat joj je izdužen i beo, traži da ga dotaknem. Dora mi pozicionira dlan, ako joj pritisnem grkljan, zakašljaće se, ako stegnem kako treba, svršavamo zajedno.

Tela su nam razbacana kao posle eksplozije, ne razlikujem svoju levu nogu od njene desne ruke, znoj mi nagrizao oči, jedva dolazim do daha. – Hoću da mi pričaš o njemu – kažem joj. – O kome? – pita. – O njemu. Tvom ljubavniku. – Vasile... – Dora, imam pravo da znam s kim spavam. Ti si me tome naučila. – Čitala je neko vreme, a onda je rekla: – Dobro. Šta želiš da znaš?

* * *

Prvih nekoliko nedelja nisam znao šta ću od sebe, telo mi je umiralo od dosade, a mozak je samo o njoj mislio. U nekoliko navrata prevrtao sam telefonski imenik, čitao imena bivših, prisećao se kakve su bile, kako smo se razišli, nagađao sam koja od njih bi mi se mogla ponovo obradovati. Poslao sam nekoliko poruka. *Dolaziš mi u misli ovih dana, pa samo da proverim je li uzajamno. Kako si? Ajmo na kafu.* Neke su me ignorisale, neke proklele, dve su se odazvale, jedna dugokosa. Bilo nam je dobro, nema se šta zameriti, ali ni zapamtiti. Treba mi Dora. Ali Dora hoće vezu, a mene razdire taj košmar da će mi nabiti rogove, kastriraće me, isušiće mi seme, jednog ću se jutro probuditi i shvatiću da nisam ništa bolje prošao nego jebeni Vasko.

Nije on ništa kriv, više ga doživljavam ko mučenika, nego kao suparnika. Jedno vreme sam mislio da je peder, a Dora

mu služi kao pokriće pred šefovima, kolegama, rođenom majkom, pred samim sobom i ostatkom sveta. – Pusti čoveka da bude peder – govorio sam joj, a ona je prezrivo prevrtala očima. – Ozbiljno. Pogledaj kako si dobra pička. A on te pušta da budeš sa mnom. Pravi se lud. Da si moja, jebao bih te triput na dan, ne bi stigla da imaš drugog. – Vigore, ti me svakako jebeš triput na dan. Nekad i više puta, ako računamo jebanje u mozak – rekla je nezainteresovano. – Da, ali ne svaki dan – odgovorio sam. – A da Vasko nije peder, ne bih te jebao uopšte. – Ajde prestani. – Draga, naivna si. Jesi primetila koliko vremena provodi na poslu? Ponekad i uveče. – Da, radi mnogo u poslednje vreme, pa? To ti ide u prilog. – Aha. Reci, zarađuje li više od tog silnog rada? – Ti ko da ne znaš gde živimo. Naravno da ne zarađuje više, sretan je dok ima posao. – Budalo. Sretan je što ga tamo neko guzi. – Urnebesan si – rekla je kroz smeh. – Samo se ti smeji. Ako nam Vasko prenese sidu, neće ti biti smešno. – Bože, koliko si ti primitivan, načisto ne verujem šta pričaš! Pa ti si u stvari teška prostačina. – Zato ti se i sviđam. – Pozvaću je, moram je videti, zajebi sve drugo. Javila se iz trećeg pokušaja. – Šta radiš, draga? – Šta hoćeš? – Bio sam grub prema tebi. Žao mi je. Hteo bih da te vidim. Da popričamo. – Ti ne umeš da pričaš. – Dobro, onda ćemo samo da se ljubimo. – Prekinula je vezu. Onda mi je poslala poruku da se vidimo sutra na *našem mestu*. *Sutra u šest, budi tačan*. Uvek sam tačan, draga, tačan i precizan.

* * *

Evo nas opet kao nekad. Ali ovaj put ne lažem Vasila. Rekla sam mu da imam neka neraščišćena posla s Vigorom i da ću se videti s njim. Da to raspetljam, da stavim tačku.

– Zaljubila si se u njega? – pita me. – Silno. – Gleda me kao inkvizitor. Milosrdni inkvizitor. Od onih što nemaju nika-
kvih sumnji da je veštica opštila sa đavolom, a kad izvuku
priznanje, nežno je skinu sa sprave za mučenje i premeste
u svoju ložnicu. – Još me voliš? – Više nego ikad. – Reci, s
kojim se od nas dvojice bolje jebeš? Reci mi iskreno. – Dru-
gačije je – kažem. – Ne postoji bolje ili lošije, samo drugačije.
– Vasil me gleda podozrivo, pa nastavljam. – Ti me jebeš
dublje, on jače. – Ućutao je, zamislio se kao da sam iznela
neki dubokoumni postulat, a sve je krajnje jednostavno.
– Dora? – Molim? – Čini mi se da ipak ne ideš da staviš tač-
ku. Staviceš tri. – *Ko bi mi mogao zameriti?* Prećutala sam
tu misao i pitala ga kako se oseća u vezi s tim. – Zbunjeno.
Ne znam. Uradi šta moraš.

Vigor je bio tačan. Nabacio je onaj svoj pogani osmeh kojim
vešto prikriva nervozu. – Prolepšala si se – kaže i poljubi
me u obraz. – Ne seri – odgovorim. – Nisam se ja prolep-
šala, nego se tebi prijebalo. – Prostakušo. Nedostajala si mi.
Stvarno dobro izgledaš. Povukla ti se ona fleka s lica, jedva
se nazire. Jesi bila kod doktora? – Otkad se ti brineš za moje
zdravlje? – Brinem za tebe, draga. – Da, baš. Koliko i za rupu
u zidu. Ili za šuplju bukvu. – Tu sam mu digla živac. – Šta
hoćeš ti od mene? – pita. – Ništa – kažem mirno – koliko
se sećam, ti si mene zvao. Mogao bi da poručiš piće. – Uzeli
smo pivo, crno sa kolutovima narandže umesto kriški limu-
na. – U tvoje zdravlje, draga! – Nije nam trebalo dugo da
nastavimo gde smo stali. Kad mi se primakao, učinilo mi se
da ima demonsko lice. Prelepo lice. Ledeno plave oči, nagla-
šene i visoko podignute jagodice, čoškasta brada. Proždraće
me, oglodaće me do kosti, isisaće mi koštanu srž, onda će me
spakovati u kutiju i čuvaće me pod krevetom. Kako zaspi,

tako ću se povampiriti, progoniću ga i opsedati, jahaću ga dok mu ne potrošim senku. Ništa ga neće sačuvati, moje su kosti jače nego glogov kolac i srebrni metak zajedno. – Plašiš me – šapne mi dok se ljubimo. – I ti mene. Idemo odavde.

* * *

Prespavaću kod Vigora, napisala mi je. Lagao bih kad bih rekao da nisam zamišljao sve moguće scenarije onoga što njih dvoje u tom trenutku rade. Za šankom, na barskoj stolici, na kuhinjskom stolu, na podu, na stepeništu, u nekom mračnom prolazu, u javnom parku, u liftu, u njegovom krevetu. Lagao bih da me ne uzbuđuje. Da li bih voleo da gledam? Nisam siguran, možda, ali ne još. Voleo bih da se Dora vrati nadražena i raspomamljena, s nedovršenim orgazmom između nogu, da sačuva jedno svršavanje za mene, ne za sutradan, nego čim se pojavi. Iznudiću ga ako treba. Ispitivao sam je o svemu. – Najveći broj orgazama za noć? – Sedam. – Njegovih? – Dva. – Najrizičnije mesto na kojem ste to radili? – U kombiju. Imala sam osećaj da će se vozilo prevrnuti, da ćemo napraviti štetu na parkingu ili da će nas policija privesti zbog remećenja javnog reda i mira. – Koliko traje kad to radite na brzinu? – On ne ume na brzinu. – Misliš li nekad na mene dok se krešeš s njim? – Ne. – A obrnuto? – Ne. – Je li ikad uradio nešto što ti ne prija? – Da. – Šta je to bilo? – Jednom je uzeo kremu koju mi je poslala tvoja mama i upotrebio je kao lubrikant. Bilo mi je neprijatno, kao da to radimo pred njom. Ili pred tobom. – *Aloe vera* kremu? – Da. – Kao analni lubrikant? – Da. – Kako to da za sedam godina *to* nikada nisi probala sa mnom? – Nikada *to* nisi tražio. – Pristaješ li na sve što ti on traži? – Moglo bi se reći, da. – Šta ti još ne prija, a ipak radiš? – Gutam. Ne volim ukus njegove sperme.

Ananas ne pomaže. Uvek je jaka, slana i gorka. Možda zbog marihuane. – Dora, to za ananas je mit. – U tvom slučaju se pokazalo da nije. – Grešiš, kod mene celer radi posao. – Okej, hvala na savetu. – Šta još, Dora? – Šta te još zanima? – Sve što ne voliš s njim. – Nekad je grub, kao da me jebe iz osvete. Kad se to desi, zažalim što nisi tu. – Da ga prebijem? – Ne, da me zagrliš i utešiš. – Rekla si da ne misliš na mene dok se krešeš s njim. – Ne mislim dok traje. Ponekad pomislim kad se završi. – Šta pomisliš? – Da si mi najbližija osoba na svetu i da želim sve da ti ispričam. – Ispričaj mi. – Pričam ti. – Pričaj mi još.

* * *

– Šta sam ja tebi? – pitam je dok ležimo, pušimo travu i gledamo u plafon. – Ti si moj monstrum – kaže. – Nisi mogla da mi kažeš nešto lepo? – To je lepo. – Reci da sam ti momak. – Neću. – Onda sam i dalje onaj što te *jebe i jede* s tobom? – Da, kad si već to spomenuo, mogli bismo nešto pojesti. Skapavam od gladi. Od trave. – Dora, ozbiljno te pitam. – A ja ti ozbiljno kažem – rekla je, umotala se u plahtu i otišla do frižidera. – Sve same konzerve, ko u kasarni – negoduje. – Kako nikad nemaš neku normalnu hranu? – Šta da ti kažem, ja sam čovek samac. Nema ženske ruke u kući. – Jadan, baš mi te žao. – Šta ćeš da uradiš povodom toga? – Naručiću picu. – Kao u stara dobra vremena. Ništa se nije promenilo. – Promenilo se – kaže, uzima telefon i naručuje picu. – Vasil zna da sam s tobom – dodaje nehajno, baci telefon i pali cigaretu. – Nisam mogao da se ne nasmejem. – I dalje se ispovedaš Vasku? – pitam sarkastično. – Mislio sam da si ga ostavila. – I ja sam isto mislila. – Šta hoćeš da kažeš? – Da Vasil ostaje. Nemamo ništa protiv da nam se pridружиš. – Ti

načisto nisi normalna! – Zato ti se i sviđam. – Mislio sam da bulazni. Da joj je trava pomutila pamet, nije trebalo da je namačem u pilule. Ili me, naprosto, zajebava. Poigrava se. Testira. Skače mi po živcima. Raspandrkača. – Dora, ti znaš da mi je stalo do tebe. – Onda vas je dvojica. – Mogao sam da je zadavim u tom trenutku. Oglasilo se zvono, otvorio sam, platio picu, zafrljačio je na pod, zalupio vrata. Dora se spustila na sve četiri, pomislio sam da će jesti s poda. Došla je do mene hodom velike mačke, ujela me za butinu, zarila mi je kandže u debelo meso. – Monstrume. Pokvario si nam večeru. Moraš mi dati nešto da jedem. – Zavrtelo mi se u glavi. Jebem ti travu, moram prestati s tim sranjem. Pidržavam se za Dorinu glavu, njene lokne hvataju me oko zglobova, stežu, osećam svaku venu kako mi pulsira, soba se okreće natraške, visim sa plafona kao šišmiš, Dora se glasno smeje, smeje se ko veštica, odzvanja. Uzima me u usta, pohotno sisa, traži još, oči joj rastu od gladi, uvlači me do grla, usta su joj duboka kao pećina, usisava me snagom vrtložne jame, raspašću se na njenom dnu. Došlo mi je da zaplačem. *Nemoj me ostaviti tamo samog.*

Probudila se pre mene, gledam je kako se oblači, raščešljava kosu, ima prelepa leđa i zanosne Venerine jame pri dnu kičme. – Šta si mi to uradila noćas, veštice? – pitam. – Ništa što nisi tražio – kaže i sagne se da me poljubi. – Moram da idem. – Kad se ponovo jebemo? – Zvaću te.

* * *

U prvih nekoliko meseci i dalje sam *zvanično* živela s Vasilom, ali bih se periodično useljavala kod Vigora. U *brlog*, kako sam imala običaj da nazivam njegov stan. Vigoru je

trebalo vremena da se privikne. I dalje je znao da bude zajedljiv. – Znači, sad je opet moj termin? – pitao bi čim mi otvori vrata. Naučila sam da me to ne dotiče. Vigor ima pogan jezik, ali je mek u duši. – Monstrumi nemaju dušu – rekao bi mi. Ili bi mi prigovorio da ženu kao što sam ja ne zanima njegova duša, nego kurac, a ja se ne bih raspravljala s njim, iako to nije istina. Kurac i duša moraju biti u saglasju. Vasil to dobro razume, začuđujuće dobro. Nakon sedam godina, poverovala sam da mi je u svemu predvidiv, da nema više ničeg čime bi me mogao iznenaditi, da se među nama ne može javiti neko novo niti uzbudljivo otkriće. Prevarila sam se. Vasil je prvi predložio da upozna Vigora. Pre nego što sam se usudila da to pomislim. – Čak i da Vigor pristane – govorila sam – olešiće se od alkohola. Biće krajnje neprijatan, okrutan i zajedljiv. Obuzeće ga nesavladiv poriv da ponižava i vređa. Napraviće scenu. – Pričaš li mu ikad o meni onako kako meni pričaš o njemu? – Ponekad. Zaista retko, da ga ne isprovociram previše. – Misli da si peder – rekla sam. – To je njegov način da razume sve ovo. – Vasil se smejaio kao blesav. – Bože, Dora, ti baš umeš da odabereš! Znaš šta, da sam peder, Vigor me uopšte ne bi zanimao. – Bitno da te sad zanima. – Vasil je preuzeo stvari u svoje ruke, znao je da ću biti s Vigorom u *Flamingosu* i rešio je da se samo pojavi. – Bio sam u prolazu – rekao je – pa sam svratio da se javim. – Vigor je bio zatečen, nije imao vremena da smišlja pakosti. Popili smo nekoliko pića, napetost je popuštala, predložila sam da igramo pikado. – Ko pobedi, vodi me kući! – Pobedila sam, pa sam ih povela obojicu. Kad smo ušli u stan, Vasil se povukao u drugu sobu. – Ipak je ovo vaš dan – dobacio je u prolazu. Vigor je bio suspregnut, ali mu nije trebalo dugo da se opusti. Na poznatoj je teritoriji. – Šta sad? – pita me. – Umorna sam. Da se uspavamo uz neki

film? – predložila sam. – Hoće on da nam drži sveću? Ili će da nas ubije na spavanju? – Neće. Dođi u krevet. – Ovo je bolesno, draga – rekao je i legao pored mene. Zagrlila sam ga kao što majka grli iznemoglo i zbunjeno dete.

Polu godine kasnije iznajmili smo trosoban stan. Svakom po jedna soba, moja je ujedno i atelje. Nekoliko noći spavam s Vasilom, nekoliko s Vigorom, kad mi treba samoća, zatvorim se da slikam i sve sam bolja, izvlačim izvanredne nijanse. Izrađujem naše portrete, zidovi su sterilni kad su prazni. Nas troje, uhvatili smo dobar ritam. Najčešće obedujemo zajedno, obojica me poljube za *dobro jutro* i *laku noć* ili po povratku s posla. Nekad zajedno gledamo filmove, udobno zavaljeni na velikom trosedu. Po pravilu sam ja u sredini, njih dvojica se ne dodiruju. Dok udišem različite mirise njihovih tela, desi mi se da utonem u neki spokojni polusan pre kraja filma. Onda osetim nečije prste kako mile po unutrašnjosti mojih bedara, razmiču mi butine, uranjaju u međunožje. – Šta to radiš? – pitam sneno, ne otvaram oči, nameštam mu se. Ako je odgovor *mazim te*, to je Vasil. Vigorov odgovor je *stavljam ti prst u pičku*. Nekoliko puta smo se zaigrali svi zajedno, ali nijednom nismo otišli predaleko. Vigor je po tom pitanju izričit. – Vasko, zamisli da nam se muda nađu preblizu, pa krenu da se sudaraju. Ne bi valjalo. – Njih dvojica su se tome smejali, ja sam samo podigla obrve i prećutala kako mi se čini da Vasil ipak ne bi izbacio Vigora iz kreveta. Vasil je bio na dobrom tragu, našli smo promenu koja nas je ustalila. Život utroje isto je što i život u paru, s tom razlikom što kod nas nikada nije tesno i nema gužve. Naši se snovi gledaju izbliza, gutaju jedni druge, bude nas umnoženi. Kuća nam je puna smeha, velikih zlatnih snošaja i duhova muzike. Muzike koja je namenjena plesu po vatri.